

Social- og integrationsministerens talepapir ved besvarelse af samrådspørgsmål O d. 28. februar 2013.

Det talte ord gælder.

Den socialreform, som regeringsgrundlaget nævner, og som jeg har arbejdet med, siden jeg kom til som minister, handler helt kort fortalt om, at vi skal have en stærkere socialpolitik.

Rigtig mange ting i dagens Danmark fortæller mig, at vi er for dårlige til at hjælpe mennesker med sociale problemer. Vi er for dårlige til at bryde den negative sociale arv. Vi er for dårlige til at flytte folk – til grundlæggende at ændre deres livssituation.

Vi har alt for mange mennesker, der har massive sociale problemer, som gør, at de befinder sig helt ude på kanten af fællesskabet - og bliver der.

Vi har alt for mange mennesker, som er kendt af de sociale systemer i årevis – ofte endda hele familier i flere generationer - uden at vi får brudt de onde cirkler med misbrug, vold, social isolation, manglende uddannelse og netværk.

Derfor er min politiske målsætning, at vi skal have løftet området. Vi skal simpelthen bredt set løfte kvaliteten i vo-

res sociale indsatser. Vi skal blive langt, langt bedre til at forebygge og løse sociale problemer. Og det er dét, der er hele formålet med socialreformen.

Men socialreformen kommer ikke som ét samlet reformudspil, hvor regeringen på én gang løfter sløret for 100 initiativer, der skal ændre socialpolitikken med et snup-tag. Socialreformen er ikke et Big Bang.

Deri ligger sådan set også svaret på spørgerens fokus på møder, forhandlinger og så videre. Det er jo rigtigt, at jeg ikke har indkaldt til ét samlet forhandlingsforløb, hvor vi på én gang løser verdenssituationen. Men det heldigvis ikke ensbetydende med, at der ikke er dialog, møder og forhandlinger med Folketingets partier.

Tværtimod. Jeg har allerede haft fornøjelsen af mange gode møder og forhandlinger om centrale elementer i socialreformen. For eksempel overgrebspakken og ikke mindst tilsynsreformen, som alle Folketingets partier står bag. Jeg gør faktisk en dyd ud af at få så brede aftaler som muligt.

Pointen er, at socialreformen består af en lang række gennemarbejdede initiativer, hvor vi ser på socialområdet bid for bid. Vi er allerede i fuld gang, og reformen bliver

rullet ud i de kommende år i en lang proces, hvor der løbende vil ske målrettede forbedringer af socialpolitikken.

Den model har vi valgt, fordi det kommer til at tage tid at udvikle de bedste løsninger på hele området. Vi ved jo alle sammen godt, hvor bredt socialområdet spænder, og hvor komplekst det er. Udfordringerne er komplekse, og løsningerne er komplekse. Derfor er det ikke noget, man bare gør – i hvert fald ikke, hvis man vil lave en socialreform, der rent faktisk flytter noget.

Jeg er gået i gang med det vigtigste først. Og i takt med, at vi finder de gode løsninger - og pengene til dem - ruller vi videre.

Dét med pengene er en særskilt pointe. Tiden med bugnende satspuljer er afløst af økonomisk smalhals. Derfor er jeg også ekstra optaget af, at pengene på det sociale område bruges rigtigt. For jeg mener simpelthen, vi har et fælles ansvar for at spørge os selv, om vi kan få mere ud af de penge, der allerede er på området i dag.

Det er i hvert fald et spørgsmål, vi konsekvent stiller os selv, når vi gennemgår det sociale område som led i socialreformen.

Og jeg vil da gerne sige, at jeg synes, at vi allerede er nået rigtig langt med socialreformen.

Noget af det første, jeg har kastet mig over, var indsatsen i forhold til udsatte, omsorgssvigtede og misbrugte børn, som mildest talt har sejlet alt for mange steder.

Derfor lavede jeg sammen med satspuljepartierne overgrebspakken, som gør, at der kommer styr på underretningerne, så de altid bliver vurderet hurtigt. Pakken sikrer også, at børn altid bliver hørt og beskyttet, når der er mistanke om overgreb.

Derudover har jeg med opbakning fra alle Folketingets partier lavet tilsynsreformen. Den er en meget vigtig del af socialreformen og af bestræbelserne på at få løftet kvaliteten i vores sociale indsatser.

Jeg må ærligt tilstå, at jeg har været ret rystet over, at vi ikke har stillet skrappe krav til de tilbud, der passer på landets allersvageste. Vi har været alt for dårlige til at skelne mellem skidt og kanel i vores sociale indsatser.

Nu begynder vi at stille krav til tilbuddene om, at de har en professionel tilgang og de rigtige kompetencer til at tage sig af målgrupperne. Og vigtigst af alt: At de formår at sikre, at borgeren trives og får det bedre.

Derudover har jeg – også som en del af socialreformen - lanceret et opgør med metodefriheden på det sociale område. Man kunne også kalde det metodemanglen.

Vi skal have langt mere viden om, hvad der virker og for hvem, så vi faktisk bruger den viden til at lave de bedste indsatser over for vores svage borgere.

Vi bruger nemlig alt for mange penge på lappeløsninger og brandslukning. Jeg synes, at vi har svigtet rigtig mange mennesker ved ikke at sørge for at have viden om, hvorvidt de metoder, vi bruger, nu også virker. Og ved at sætte en masse initiativer i gang uden at følge op på, om de rent faktisk har virket, som vi havde tænkt os.

Viden om, hvad der virker, er også en central del af den stofmisbrugspakke, jeg har præsenteret. Stofmisbrugspakken indeholder 10 initiativer, der har til formål at løfte kvaliteten i stofmisbrugsbehandlingen – blandt andet ved at sikre, at vi bruger metoder med dokumenteret effekt i behandlingsindsatsen. Derudover skal der være en bedre opfølgning på behandlingen, så vi i langt højere grad også er opmærksomme på de sociale problemer, der er rundt om misbruget og ikke kun sætter fokus på misbruget alene.

Jeg har også sat gang i et arbejde for at styrke det frivillige område og civilsamfundet – og dermed også styrke velfærdssamfundet. Jeg ser nemlig store muligheder i et øget samarbejde mellem det offentlige og frivillige aktører, så vi i højere grad får tænkt den frivillige verdens helt unikke kompetencer ind som en naturlig del af mange flere sociale indsatser.

Derfor vil vi revitalisere det mere end 10 år gamle charter om samspillet mellem de frivillige og det offentlige. Og vi er også i fuld gang med at kigge på, hvordan vi kan gøre det lettere at være frivillig ved at fjerne unødige bureaukratiske barrierer.

Og vi stopper som sagt ikke her. Der er en masse god socialpolitik i vente. Hvis vi kigger lidt fremad, vil jeg – på baggrund af Hjemmehjælpskommissionens afrapportering – se på, hvordan vi får styrket rammerne for et aktivt og værdigt ældreliv.

Derudover har jeg iværksat et arbejde med en langsigtet og tværgående handicappolitisk handlingsplan, som jeg glæder mig til at præsentere og drøfte med blandt andre spørgeren sidst på året.

Endelig vil jeg pege på, at jeg også synes, der er behov for at se nærmere på, hvordan vi bedst bekæmper ung-

domskriminalitet, så det kommer vi også til at kigge nærmere på.

Fællesnævneren for alle de initiativer, jeg har nævnt her i dag er, at de skal styrke socialpolitikken, så der i højere grad kommer fokus på at "flytte" borgeren – at skabe social progression. Det skal gøres ved at fokusere på de grundlæggende problemer og løse problemerne gennem en indsats, der virker. Kort sagt: gøre arbejdet færdigt i stedet for at nøjes med lappeløsninger.

Som jeg startede med at sige, så er det dét, der er hele formålet med regeringens socialreform – at vi skal blive meget bedre til at hjælpe udsatte borgere med grundlæggende at få forbedret deres livssituation og deres fremtidsmuligheder.

Tak for ordet.